

til en Høytidelighed, som er en sand Vellyst for mit
Hierte, at førend den er forbie vil du neppe høre noget
fra

Din

oprigtige Ven

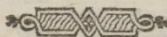
Valsan.

Et og Tyvende Brev.

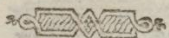
Frøken Henriette S. til Frøken Sophia L...

I Steden for at omfavne sin Henriette maae min Sophia
lade sig nøye med et Brev fra hende, og hun stoeler saa me-
get paa hendes uforfalskede Venskab, at hun endog troer det
vil blive hende meere kjærkommen end hun selv, siden den stør-
ste og meest uventede Lyksalighed har holdt hende tilbage. Jeg
er forsikkret om, at min Venindes Hierte vil slaae af Glæde,
naar jeg faaer sagt hende, at Dorsans Redelighed har erholdt
en fuldkommen Sejer over sine efterstræbende Fiender, at han
er høyere end nogenfinde forhen elsket af Fortien, der til et
Mandt paa hans Raade har udnævnt ham til Premier-Mini-
ster; og at jeg skal om saa Dage, ved et helligt og uopløseligt
Baaud, forenes for evig med denne dydige og retskafne Mand.
Ja; min elskede Sophia! Jeg er Dorsans Brud; og den
Vellost, der opfylder min Barm ved dette Navn, overtyder
mig om, at min Veninde kiendte mit Hierte nøyere end jeg
selv, da hun beskylde det for, at have overgivet sig til Dor-

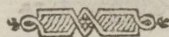
san.

fan, men denne Kundskab vil tillige blive min Vorgen hos
 hende, at det er hverken hans Lykke eller Høyhed, men ham
 selv, som jeg elsker; og jeg solet nu, at jeg neppe nogensteds
 havde kundet give min Haand til nogen anden. Vi har stedse
 været enige om, at den rasende Sindslidelse, som man be-
 lægger med det Navn af Kierlighed, ikke er nødvendig til Egte-
 standens Lyksalighed, men at det Fruentimmer paa den anden
 Side handler ilde imod sig selv og forbryder sig imod den, der
 betroer sin Ære og Lyksalighed i hendes Vold, som giver sin
 Haand til een, naar en anden har Fortrinet i hendes Hjerter,
 og Dorsans Fortienester havde mig selv usvident gjort saa
 levende et Indtryk i min Barm, at jeg aldrig kunde agtet no-
 gen anden Mand saa høyt som ham, saa snart han besad min-
 dre gode Egenskaber, og jeg troer ikke, at Verden kan forevise
 den anden Dorsan. Ofte naar jeg forestiller mig den Lyksa-
 lighed der er falden i mit Lod, saa troer jeg at det allene er
 en behagelig Dream; thi Dorsans Kierfærdiggjørelse og Tilbu-
 det af hans Hjerter og Haand overmulede mig saa pludseligen,
 at jeg har Møye med at holde det for noget virkelig, men
 naar saa Stedet jeg er paa, saavel som tusende andre Ting,
 overtude mig om at det er saa i sig selv, saa kan jeg ikke bare
 mig for at føle Medynk over min Tante og det, hendes Hjerter
 og Forsængelighed maae føle ved denne Levlighed; og i hvor
 fordeelagtige Folger det end har havt for mig, maae jeg dog
 beklage hendes Blindhed, der med Haanhed kunde støde et saa
 pyperligt Gode, som en værdig og dydig Gæstefælle fra sig,
 fordi hun troede, at han vilde blive berøvet den forsængelige
 Høyhed, som faaer meere Glands og Prydelse af Dorsan end
 den

den er i Stand til at meddele ham. Jeg har ikke fattet min
nok endnu til at give, min Veninde, en omstændelig Beretning
om, hvorledes alle disse mange Forandringer tildroge sig; thi
saa behagelig en Udflugt, som jeg end har for mig i Fremtiden,
saa skielver jeg dog ved at see Forberedelserne til det vigtigste
Skridt, som et Menneske i sin hele Levetid kan gjøre, og som
ved at forsøge mine Eener tillige vil forsøge mine Pligter.
Men tør jeg ikke haabe, at min Sophia, som ved alle fore-
kommende Lejligheder har været min troe Raadgiver og Ledsa-
ger, ikke heller nægter mig sin Bistand ved denne vigtige Be-
givenhed? Vil hun ikke ved sin behagelige Nærvarrelse under-
støtte sin Veninde, og derved opfylde det eneste Huske der er
tilovers for mit Hierte; thi dersom hun føyer sine Bønner til
min Kiære Dorsans, som har skrevet hendes Herr Fader til
derom, saa er jeg vis paa, at han ikke nægter det. Skul-
de alt dette ikke være nok til at faae min saa indfærdige
Begiering opfyldt, saa vil jeg endnu give min Sophia en
bevægende Marsag, nemlig den: at see en Regent, som le-
ver kun for sine Undersaatter, som Hylkeren skielver for at
nærme sig, som har aabnet Sandheden en frie Afgang til
sit Dre, og som ved Magtens Anvendelse viiser sig Dødens
og Menneskernes sande Ven. Til et Beviis paa det jeg
siger, følger hermed Afskriften af et Brev, hvori hans
Hierte paa det tydeligste staaer afmalet. Beste, Kiæreste
Sophia! lad dette ikke blive den første Begiering, der næg-
tes mig, men und mig den ubeskrivelige Fornøjelse paa
den betydeligste Dag i mit hele Liv at kunde trykke min

Veninde til mit Bryst med den Forsikring, at endskjønt mit
Navn forandres er jeg dog

min Sophias

uforanderlige

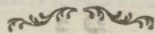
Henriette S...

To og Tyvende Brev.

Syrsten til Dorfan.

Redelige Dorfan! Kom saa snart, som mueligt tilbage i
din Herres og Bens Arme, der ere aabnede for at tage imod
dig. Den ærlige Balsan havde aldrig saa snart ved Gienpar-
ternes Overlevering af de forliiste Dwitteringer stadfæstet Over-
beviisningen i mit Hierte angaaende din Ufaldighed førend
jeg fandt, at det var sli en Mand, som dig, uansædendigt at
møde for Dommere endogsaa til at frikiendes. For altsaa at
straffe mig selv, fordi jeg havde kundet lade mig forleede til
at fatte Skyggen af Mistanke om din Redelighed mødte jeg
selv som din Talsmand og dit Forsvar. Men da din Straf
bør staae i Forhold med din Forbrydelse, som bestod i at have
opofret dit eget for at frelse mit og det Almiædeliges, saa fin-
der du din Dom i det indlagde Minister-Patent, der tilhol-
der dig, at tiene mig og Staten saaledes som du hidindtil
har gjort, da du stedse i mig skal finde den huldeste og oprig-
tigste Ven.

Friederich.

Tre